De duur gekochte Kerk van Christus

Lezen: Psalm 87

Zingen:
Psalm 46: 4
Psalm 87: 2, 4
Psalm 68: 8
Psalm 18: Voorzang
Psalm 69: 14

Deze middag wil de Heere ons onderwijs geven over de duur gekochte Kerk van Christus, vanuit hoofdstuk 2 van de Dordtse Leerregels, paragraaf 9. Onze Dordtse vaderen belijden hier op grond van Gods Woord het volgende: *Deze raad, voortkomende uit de eeuwige liefde Gods tot de uitverkorenen, is van den beginne der wereld tot op dezen tegenwoordige tijd krachtiglijk vervuld geweest, en zal ook voortaan vervuld worden, alsook dat de uitverkorenen te Zijner tijd tot één vergaderd zullen worden, en dat er altijd zal zijn een Kerk der gelovigen, gefundeerd in het bloed van Christus, dewelke Hem, haar Zaligmaker, Die voor haar als een Bruidegom voor Zijn bruid aan het kruis Zijn leven overgegeven heeft, standvastiglijk beminne, geduriglijk diene, en hier en in alle eeuwigheid prijze*.

Het thema van de prediking is: **De duurgekochte Kerk van Christus**. We letten op drie gedachten:
In de eerste plaats: Zij zal er komen naar Zijn Vaders raad.
In de tweede plaats: Zij is gefundeerd in Zijn bloed.
In de derde plaats: Zij heeft Hem lief tot Zijn eer.

1. Zij zal er komen naar Zijn Vaders raad

Geliefde gemeente, wat hebben de kinderen van Korach een prachtig lied gezongen in de tempel, zoals we dat vinden in Psalm 87. Zij zongen daar van de Kerk des Heeren, die als een stad gebouwd is op onwankelbare bergen. De naam van die stad is Sion. De boodschap werd gebracht dat deze berg Sion door de Heere bemind is. God heeft Zijn Kerk zo lief. Zoals het vanmorgen al meerdere keren klonk vanuit Jeremia 31: *Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met koorden van goedertierenheid*.

Het is de Heere Zelf Die de inwoners van die stad heeft getrokken uit de duisternis van hun zondig bestaan. Hij maakte hen levend door Zijn Woord en door Zijn Geest. Zij werden in Sion geboren, dat wil zeggen: wedergeboren. Ja, daar in diezelfde plaats, in Sion, in die Kerk, werden zij ook bevestigd. Ze kwamen tot de zekerheid dat de zaligheid die door Christus verworven is, voor hen was. Daar werden ze vertroost, dat ze nooit meer verloren zouden gaan. Daar ontdekten ze hoe vast de verlossing lag in het bloed van het Lam. En elke keer als er weer een zondaar wordt toegebracht tot die Kerk, die daar als een stad op die berg is, neemt de Heere, met eerbied gesproken, Zijn goddelijke pen, gedoopt in het bloed van Christus, en schrijft weer een naam in het register hierboven in de hemel.

Zo hebben de kinderen van Korach gezongen over het boek van de burgerlijke stand. Daar wordt in de hemel elke keer een mensenkind bijgeschreven dat wedergeboren wordt. Ja, daar begon God mee toen Hij Adam bekeerde en Eva, zijn vrouw, tot bekering bracht. Wat een namen zijn daarna niet in die burgerlijke stand hierboven in de hemel erbij gekomen! Vanmorgen hoorden we van

Abraham, en wat dacht u van Rachab de hoer, van David, van Manasse, van Jesaja, van Johannes de Doper, van Simon Petrus, van Saulus van Tarsus en van vele, vele zondaren die geschreven staan in dat boek. Door de eeuwen heen is Christus bezig om die grote Kerk te vergaderen uit het ganse menselijk geslacht.

Als je nu nog niet weet of jouw naam erin staat, laat ik je dit vertellen: in dat boek van de burgerlijke stand dat boven in de hemel is, zijn nog lege bladzijden. Dat boek is nog niet vol, want de Heere is nog bezig om in Sion dode zondaren levend te maken. Naar Gods raad zullen er steeds meer en meer zondaren zalig worden die onder het zegel liggen van Gods verkiezende liefde. Daar gaat het over in deze laatste paragraaf van hoofdstuk 2 van de Dordtse Leerregels: de Kerk van Christus, en die Kerk is een duur gekochte Kerk.

Het is Gods vast besluit geweest, gemeente, om Zijn uitverkoren Kerk op grond van het offer dat Christus aan het kruis volbracht heeft, zalig te maken. Het is ook Zijn genadige wil geweest, zoals we de vorige keer hoorden, om die grote schare die Hij verkoren had tot zaligheid, in de tijd, op Zijn tijd, de gave van het rechtvaardigmakende geloof te schenken. Dat geloof zouden zij allen, maar ook zij alleen, ontvangen door de levendmakende, zaligmakende kracht van de dood van Gods Zoon. Ze zullen dat ook door het geloof gaan ervaren. Zij zullen de kracht van dat bloed ervaren tot vergeving van al hun zonden. Ja, zij zullen door dat bloed gereinigd worden. Zij zullen achter dat bloed gebracht worden en achter dat bloed zullen ze bewaard worden en veilig zijn. En eenmaal, als het sterven komt en ook op de jongste dag, zal Christus Zijn bruid zonder vlek en zonder rimpel voorstellen aan Zijn Vader. Omdat Zijn Vader met hen dat verbond der genade heeft opgericht en zij daar ook geestelijk in betrokken zijn geraakt. Omdat de Vader door dat bloed verbonden is, en dat alles wordt door het geloof ervaren. Dat alles vloeit voort uit wat van eeuwigheid al vaststond. Daarom zal Gods raad bestaan en zal Hij al Zijn welbehagen doen.

Ja, wat God van eeuwigheid besloten heeft, dat begon Hij uit te voeren in de tijd. Wat een wonder! Direct na de diepe val in het paradijs begon Hij al mensen zalig te maken. Wat een God! Hij had die mensen ook kunnen wegslaan, maar direct na de val begint Hij al mensen zalig te maken. En Hij is daarmee doorgegaan tot vandaag toe en Hij zal ermee doorgaan totdat de bazuin van de aartsengel zal klinken, de hemel openbreekt en Jezus terugkomt. Ja, Hij zal Zijn werk voltooien totdat de laatste uitverkorene is toegebracht. Er is een Kerk gekomen en er zal een Kerk zijn tot in alle eeuwigheid.

Wat een troost, gemeente! Eigenlijk hoeven we helemaal niet moedeloos te zijn, toch? Ja, ik ben het dikwijls wel, u misschien ook, maar het hoeft niet. Kijk omhoog, dat we op Hem zien, op het welbehagen, dat voortgaat, gelukkiglijk, voorspoedig, door Zijn hand. Weet je wie daar een vertroostend zicht op had? De profeet Ezechiël. Jongens en meisjes, deze profeet werd eens in een gezicht betrokken. Hij zag de tempel in Jeruzalem. De Heere nam hem mee de tempel in, helemaal tot het voorhangsel bij het heilige. En toen ontdekte hij wat bij die poort naar het heilige toe. Het was heel klein, je moest heel goed kijken, maar bij de drempel kwam een heel klein stroompje water. Als niemand het zou zeggen, zou je het misschien niet eens zien, zo klein was het. Het stroompje kwam over die dorpel heen, door het voorhof, langs het brandofferaltaar, tot aan de muur. En het was weg. En hij zei: waar is dat stroompje nou toch gebleven? Maar de man Gods, die hem dit gezicht liet zien, nam hem mee tot aan de buitenkant. En tot zijn verwondering zag hij aan de andere kant van de muur het stroompje weer uit de muur komen. En wat gebeurde er met dat stroompje? Het werd breder en het werd dieper. Toen mocht hij weer verder met die man langs de oever van die beek, en na duizend stadiën zei hij: Ezechiël, ga nu eens het water in. En hij liep het water in, en het water kwam tot zijn enkels. Toen moest hij er weer uit, weer duizend stadiën verder, en toen mocht hij weer het water in, en tot zijn verwondering kwam het tot zijn

knieën, en later tot zijn heupen. Toen moest hij uiteindelijk nog één keer het water in, nadat hij weer duizend stadiën over het land gelopen was, en toen kon hij er niet eens meer staan. Zo breed, zo diep was het water geworden.

Nu zegt de Heere: zo gaat het met Mijn Kerk. Gelooft u het, gemeente? Gelooft u het? Zo gaat het met de Kerk, met Gods Koninkrijk! Of denk je nog klein van God? Nee toch? Wat een hoopgevende boodschap in een tijd waarin we leven, vol van zonde, verzoeking en strijd! Gods raad zal bestaan. Zijn Zoon is de Koning van Zijn Kerk, en nog steeds is Hij bezig Zijn bruidskerk uit het ganse menselijk geslacht te vergaderen. O, geloof het toch, Zijn Koninkrijk zal komen!

De engel Gabriël heeft het feitelijk al tegen Maria gezegd, toen ze de boodschap kreeg dat zij in verwachting zou raken van de lang beloofde Messias. Gabriël zei tegen haar: *God de Heere zal Hem de troon van Zijn vader David geven, en Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en aan Zijn Koninkrijk zal geen einde zijn*. Dus totdat Hij komt op de wolken, gaat Hij voort om Zijn Kerk te vergaderen, te regeren, te onderhouden. Zijn raad wordt vervuld, en nog is het waar wat Christus gesproken heeft tot al Zijn knechten: *Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen, en zij zullen Mijn stem horen, en het zal worden één kudde en één Herder*.

Gemeente, dat hoeven wij niet te doen; daar staat God voor in. Hij heeft dat werk in de handen van Zijn Zoon gelegd, en daarom zal Zijn Zoon als Profeet dat openbaren, als Priester zal Hij daarvoor bidden, en als Koning maakt Hij het waar. Daarom kunt u, onbekeerde zondaar in ons midden, nog levend gemaakt worden. Daarom kunt u nog steeds het zaligmakende, rechtvaardigmakende geloof ontvangen. Daarom mag er hoop zijn voor de Kerk, daarom mag er verwachting zijn voor je nakomelingen, moeder, oma, grootvader, overgrootouders. Het is niet hopeloos om te worstelen aan Gods genadetroon om de bekering van je kinderen, je kleinkinderen, je achterkleinkinderen. Er zal altijd een Kerk zijn, en God vervult Zijn raad. De Koning van de Kerk zal nooit zonder onderdanen zijn. Ja, Hij heeft er zelfs een eed voor afgelegd, en de oude dichter Ethan heeft het zo diep onder woorden gebracht, waar hij als het ware de Heere Zelf aan het woord laat: *Ik heb eens gezworen bij Mijn eigen heiligheid: Zo Ik aan David lieg, zo Hem Mijn woord misleidt, Zijn zaad zal eeuwig zijn, zijn troon zal heerlijk pralen*.

En dan staan Gods knechten dikwijls bovenop een berg, een kale rots, met een handvol koren. Nochtans, is er een handvol koren in het land, op de hoogten der bergen? *De vrucht daarvan zal ruisen als Libanon, en die van de stad zullen bloeien als het kruid der aarde. Zijn naam zal zijn tot in eeuwigheid; zolang als er de zon is, zal Zijn naam van kind tot kind voortgeplant worden, en zij zullen in Hem gezegend worden.* Wat zalig toch om bij die Kerk te mogen behoren, om erachter te mogen komen dat je van eeuwigheid door de Heere bent bemind.

Nee, de komst van die Kerk en de komst van dat Koninkrijk zal niet zonder strijd zijn. Was dat maar waar, maar dat is niet zo. Daar wisten onze Dordtse vaderen ook wel van. Zij wisten van de poorten der hel, die zich tegen Gods werk zouden stellen. Tevergeefs zijn die poorten der hel, maar dat laat niet weg dat die poorten heel machtig en krachtig kunnen werken en dat ze zich laten gelden daar waar de Heere Zijn Kerk bouwt. Als onze Dordtse vaderen hier spreken over de poorten der hel, wat bedoelen ze dan eigenlijk? Ze hebben die uitdrukking ontleend aan het Woord van God: *tot tegen de poorten der hel*.

Wanneer komen wij deze woorden tegen? Ik neem u heel even mee naar de streek van Caesarea Filippi, waar de Heere Jezus eens naartoe wandelde met Zijn discipelen. Toen Hij daar de vraag had gesteld wat de mensen van Hem dachten, heeft Hij ook heel persoonlijk deze vraag aan de discipelen gesteld: *Maar wie zegt gij dat Ik ben?* Toen mocht Simon Petrus mede namens de

andere discipelen dat heerlijke, zaligmakende antwoord geven: *Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God*. Hoe kon Petrus dat zeggen? Hoe konden de anderen, met uitzondering van Judas, dat van harte instemmen? Nu zegt de Heere Jezus: dat heeft Mijn Vader jullie geleerd, dat is het werk van Mijn Vader in jullie leven. Toen ging de Heere Jezus iets doen met die belijdenis van Petrus. Hij zei: Petrus, die belijdenis die je nu uitspreekt, is als een rots, als een petra, het vaste fundament, en daarop ga Ik Mijn Kerk bouwen. Ja, daar zal de duivel op afkomen, maar tevergeefs, want de Heere zei: *En Ik zeg u ook, Petrus, dat gij zijt een Petrus, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen*.

Het is alsof de Heere Jezus hiermee zei, toen tegen de discipelen en ook vandaag nog tegen Zijn Kerk: O Mijn Kerk, luister eens, Ik bouw u op Mijn rots, op Mijn fundament, op Mijn petra, maar verschrik niet als de duivel met zijn helse macht in de poort van de stad verschijnt om Mijn werk te verstoren, om Mijn werk tegen te gaan. Hij zal het toch niet voor elkaar kunnen krijgen om Mijn werk te vernietigen, want Mijn raad zal bestaan. Wat een troost is dat toch! Want die gemene duivel kan zo tekeergaan, is het niet? De poorten van de hel kunnen soms zo sterk lijken, en die aanvallen kunnen soms zo onverwacht zijn dat je voor je waarneming geen kracht in je hebt om tegen die duivel te strijden, omdat het soms als een menigte op je afkomt. Het lijkt soms wel alsof de duivel nog winst boekt. O, wat kunnen die poorten van de hel, dat wil zeggen de krachtige werking van de duivelen, je moedeloos en krachteloos maken.

Als die duivel van buitenaf op de Kerk komt met zijn aanvallen, vanuit de wereld, en de antichristelijke machten zich manifesteren tegen Kerk, als hij komt met zijn vijandschap, met zijn verdrukking, met onrecht, met spot en smaad, als hij van buitenaf komt met de verleidingen om je te verleiden tot de zonde, als hij komt met de wetenschap die belangrijker is dan het Woord om te kunnen begrijpen, ja, wat dringt hij door tot in de poorten van de Kerk met zijn boze aanslagen op het onfeilbare Woord van God. Maar vergis u niet, ook binnen de Kerk is hij actief, dikwijls als een engel des lichts. Stilletjes komt hij met zijn dwalingen. Als de ware diabolus probeert hij twist en tweedracht te zaaien in de Kerk. Wat een aanslagen! Wat zijn die poorten van de hel bij tijden sterk! Maar het is tevergeefs. De poorten van de hel zullen de Kerk nooit en te nimmer overweldigen. Sterker nog, Gods kinderen zullen de poort van hun vijanden erfelijk bezitten, wat wil zeggen: eens zullen ze voor eeuwig van die poorten der hel verlost zijn. Ook daar staat de Heere voor in.

Jawel, al zijn de poorten van de hel krachtig bezig, de Kerk is er, en de Kerk zal er zijn. Dat lag van eeuwigheid al vast. Naar Gods bestek zal dat prachtige Godsgebouw gebouwd worden, en wel op het vaste fundament van Jezus' bloed.

2. Zij is gefundeerd in Zijn bloed

We gaan naar onze tweede gedachte: Zij is gefundeerd in Zijn bloed. Ja, met vaste overtuiging, door het geloof en op grond van Gods Woord, hebben onze Dordtse vaderen getuigd: *tot één vergaderd zullen worden, en dat er altijd zal zijn een Kerk der gelovigen*. Uit alle volkeren en stammen, geslachten en tongen zal Christus Zijn Kerk vergaderen tot één volk. Al zijn ze op verschillende plaatsen geboren en opgegroeid, al hebben ze allemaal niet dezelfde huidskleur en spreken ze niet allemaal dezelfde taal, al is de ene arm en de andere rijk, en alles wat ertussen zit, ondanks alle mogelijke verschillen die er zijn, blijft er straks één volk over, één kudde met één Herder. Het huisgezin waarvan God de Vader is, dat geestelijke huisgezin waarin de Heere Jezus de Eerstgeborene is, de oudste Broeder. En door Zijn Woord en Geest worden in dat vaderlijke huisgezin zondaren wedergeboren. Heerlijk wonder, hoopvol tekenen! En de Heere gaat ermee door tot het laatste toe.

De Filistijn, de Tyriër, de Moor, zijn binnen U, o God, voortgebracht. Van Sion zal het blijde nageslacht haast zeggen: Deze en die is daar geboren. En we hebben het gezongen: God zal ze zelf bevestigen en schragen. *En op Zijn rol, waar Hij de volken schrijft hen tellen, als in Israël ingelijfd, en doen de naam van Sions kinderen dragen.* O, die ganse Kerk, die ontelbare scharen zullen tot één vergaderd worden, ondanks de gebrokenheid en de verscheurdheid in de kerk met een kleine letter – hoe een grote zonde dat ook is en hoeveel verdriet dat met zich meebrengt. Toch is er straks één Kerk met een hoofdletter.

Wat zal het toch wezen als de laatste van die ontelbare scharen is toegebracht! Wat zal het zijn als God straks alles zal zijn en in allen! Wat zal het toch wezen als straks Gods knechten met hun zaad, degenen die Zijn Naam beminnen, als één Kerk, in volmaakte vrede en saamhorigheid met de drie-enige God, zullen ervaren om Hem eeuwig te loven en te prijzen! O, daar zou de Kerk des Heeren toch meer naar moeten uitzien. Daar zal de Kerk toch met heimwee verlangend van moeten zingen: *Het rechtvaardig volk zal welig groeien, daar twist en wrok verdwijnt. Het zal alles door de vrede groeien, totdat geen maan meer schijnt. Van zee tot zee zal Hij regeren, zover men volken kent. Men zal Hem van de Eufraat vereren, tot aan des aardrijks end.*

Ja, gemeente, zo zal het zijn, daar gaat het naartoe. *Het rechtvaardig volk zal welig groeien.* Dat is die verkoren Kerk die de gave van het rechtvaardigmakende geloof ontvangen heeft. Dat is die grote schare, zo belijden onze Dordtse vaderen hier in paragraaf 9, gefundeerd in het bloed van Christus. Ja, dat zijn hele diepe woorden, meer dan de moeite waard om er een ogenblik, en doe het biddend, over te mediteren. Nee, er staat niet dat de Kerk des Heeren op het bloed gefundeerd zal zijn, maar *in* het bloed. Hoor je het, voel je ook wat in je hart? Een begeerte om te horen wat dat is? Heb je ook zo'n dorst om te mogen weten dat het ook mij zal gelden, om in het bloed van Christus gefundeerd te zijn?

Ik ga het u uitleggen met een bijbels beeld. Het woordje 'funderen' voelen we allemaal wel aan. Het heeft alles te maken met het bouwen van een huis. Laat ik dan vanmiddag de tempelbouw voor ogen stellen die koning Salomo heeft gebouwd, de tempel in Jeruzalem. Wilde die tempel kunnen verrijzen, dan moest natuurlijk eerst het fundament worden gelegd. Nou, dat is gebeurd. En toen dat fundament gelegd was, moesten er stenen komen. Die moesten pasklaar gemaakt worden om op dat fundament gelegd te kunnen worden. Dat kunnen we ons allemaal voorstellen, ook jullie, jongens en meisjes. Maar als je nou zo'n fundament hebt en er komt iemand met zo'n steen aan die jij vast wilt maken op dat fundament, heb je nog iets nodig, toch? Jawel, cement. En dat cement wordt op dat fundament gelegd. Ik hou het maar heel eenvoudig, want ik ben geen bouwvakker. Dan wordt zo'n steen gepakt en die wordt als het ware een beetje in dat cement gedrukt, zodat het vast komt te liggen. En zo werd de ene steen na de andere steen op dat fundament gelegd en vastgehecht in dat cement, en zo ontstond het huis des Heeren.

Nu gaan we naar de geestelijke betekenis daarvan, want de Bijbel gebruikt de bouw van een huis om te laten zien hoe de Heere Zijn Koninkrijk doet komen. Ja, dan moet er een fundament zijn, een grond. En Gods Woord laat ons heel duidelijk weten wie die grond is. Ik lees in Jesaja 28 vers 16: *Zie, Ik leg een Grondsteen in Sion, een beproefde Steen, een kostelijke Hoeksteen, Die wel vast gegrondvest is.* En ik hoef het u niet te vertellen dat in de Bijbel het fundament op Christus wijst. Hij is het fundament van dat Godsgebouw dat de Heere aan het bouwen is. Hij is het fundament van het geestelijke huis. Op Hem worden degenen die zalig worden als stenen vastgehecht. Stenen, ja, die van nature dood zijn in de zonden en de misdaden. Stenen die levend gemaakt worden door die levendmakende kracht die er ligt in de dood van Christus.

Jawel, dat kostte Christus Zijn leven. Hij moest eerst de kruisdood sterven om dat vaste, onwankelbare fundament voor de Kerk te kunnen zijn. De dichter van Psalm 118 heeft het als volgt onder woorden gebracht over die verachtelijke, smadelijke kruisdood: *De Steen, Die door de tempelbouwers verachtelijk was een plaats ontzegd, is tot verbazing der beschouwers, door God ten Hoofd des hoeks gelegd*. En wilde er een plaats bereid worden voor de Kerk in het geestelijke huis des Heeren, dan werd Hem, de Heere Jezus Christus, alle plaats ontzegd. Onder de mensen: geen plaats. In het huis van Zijn Vader: geen plaats. Onder Zijn eigen volk: geen plaats. Zelfs werd Hij aan het kruis door de Vader verlaten. Wat heeft de menigte geschreeuwd in Jeruzalem: *Kruis Hem, kruis Hem, weg met Deze!* Hij was de onwaardigste onder de mensen. Er bleef geen andere plaats voor Hem over dan tussen hemel en aarde, aan het kruis op Golgotha, om zo het fundament te kunnen zijn, het fundament van de Kerk des Heeren.

Maar hoe zou de zondaar dan, als levende stenen, op dat fundament gehecht kunnen worden? Wat is dan, en ik bedoel het echt eerbiedig, gemeente, het nodige cement? Wil zo'n steentje hechten op dat fundament, weet je wat dat is? Het dierbare bloed van Christus. En wat gaat er nu gebeuren als de zondaar zalig gemaakt wordt? Die wordt als het ware gedompeld in het bloed om vervolgens op het fundament te worden gelegd, vastgehecht. Daar kan die nooit meer af. Zo vast is de zaligheid van de Kerk des Heeren. En dat wordt nu bedoeld met die uitdrukking: gefundeerd in het bloed. Je raakt met eerbied gesproken dat bloed niet een beetje aan, maar net als bij de heilige doop, we geestelijk in het water onderdompelen, om vervolgens vast te hechten aan Hemzelf. Wat een diepe woorden, hè? Gefundeerd in het bloed van Christus. De zaligheid van Gods Kerk is gegrond in het bloed van het Lam.

O, dat bloed! En in welke weg zal een verloren zondaar als een pasklaar steentje gelegd worden op het fundament Christus? Dat gaat altijd in een weg van recht. God doet geen afstand van Zijn recht. Hij zal de zonden nooit ongestraft kunnen laten. Hij heeft Zijn lieve Zoon tot een Borg overgegeven voor Zijn beminde volk, en Hij heeft voldaan aan dat strafeisende recht van de Vader. Hij heeft met Zijn bloedstorting een eeuwige verzoening aangebracht, want met Zijn bloed kocht Hij Zijn Kerk. Hij droeg de straf, en met diezelfde bloedstorting stilde Hij de toorn van God. Ja, Hij betaalde voor de schuld, Hij waste de zonden weg, en Hij baande een weg tot God.

Mag ik het zo eens zeggen? Als een zondaar in dat bloed gedompeld wordt, en met dat bloed dus op diezelfde wijze met dat bloed gehecht wordt aan de Vader, dan betekent dat heel eenvoudig: verzoend zijn met God, vrede hebben met God. Kijk, en daarom zal er een Kerk zijn en blijven, gefundeerd in het bloed. Nu ga ik het u maar weer vragen: Ben je ook al zo'n levend steentje? Nee, je hoeft geen grote steen te zijn, als je maar zo'n steentje bent. Mag je ook weten gefundeerd te zijn in het bloed van Christus? Of durf je het niet te zeggen? Dat kan ik me zo goed voorstellen, zeker als je nog zo weinig zicht op de Heere Jezus hebt en je geloof nog zo zwak is, zeker als je nog zo weinig kennis van Hem ontvangen hebt. Maar luister eens, ligt er dan op de bodem van je hart niet die begeerte? Is er dan niet iets in je ziel ontstaan van een honger, een dorst, om ook in dat bloed gefundeerd te mogen zijn? En leeft daarom de vraag in je hart: O, dat ik eens geborgen zou worden in het bloed van Christus.

Mag ik het je dan nog een keer verkondigen? Het is een wonder van genade als je als een levend steentje, gedompeld in het bloed, op dat fundament wordt gelegd. Van nature zitten wij vast in de rotsblok van deze gevallen wereld. Wij zitten vast aan de harde stenen van de zonde. We zijn voortgekomen uit de steenrots Adam. We zitten gevangen in de stenen bunker van de duivel. Wie kan zich daaruit verlossen? Niemand, niemand. Ja, toch Iemand: God Zelf. En weet u, als de Heere nu komt om je zalig te maken, dan moet Hij je gaan uithakken uit rots Adam, waar je zo aan vastzit. Daarom is die onwederstandelijk kracht van de Heilige Geest nodig. En die zorgt ervoor dat een

mensenkind dat in Adam gevallen is, dat zo vastzit aan Adam, eruit gehakt wordt om als een pasklaar steentje te worden gelegd.

Ja, en als Hij zo gaat werken, dan doet dat wel pijn, want dan gaat de Geest een hakbijl gebruiken. En dat is de hakbijl van de wet. Die bijl zal je hart verbreken, die zal je hart openbreken. En wat zul je dan ontdekken? Dat je inderdaad een zondaar bent. Wat ontdek je dan? Je ellendige staat, dat je verloren ligt met het ganse menselijk geslacht. En tot je grote schrik ontdek je dat je vanwege je zonde verdiend hebt dat de Heere je voor eeuwig zou straffen. En toch, je kunt niet meer zonder God. Wonderlijk! Je dorst naar God, je roept tot God, en alles wat van God is, krijg je lief. Dat kan ook niet anders. Daarom doen die zonden zo'n pijn, en daarom heb je zo'n droefheid over je zonden. En als je Gods Woord leest, dan vind je je leven terug in de Heilige Schrift. Je gaat ontdekken dat bijvoorbeeld de profeet Jesaja je leven zo uitgetekend heeft met de woorden: *Een verdrukte, een ongetrooste*.

Maar daar weet de Heere raad mee, want dan komt Hij met Zijn heilige, heerlijke, troostvolle beloften. En wat gaan die beloften waarde voor je krijgen! Want in die beloften ontdek je de mogelijkheid van zalig worden. In die beloften ontdek je dat God een genadig God is, Die genade schenkt om Christus' wil. Is het geen dierbare belofte als Hij gaat spreken: *Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste, zie, Ik ga wat doen, Ik zal wat doen, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten*? En terwijl de Heere zo met Zijn beloften komt, of deze of een andere, werkt de Heilige Geest het geloof in je ziel, zodat je gaat geloven: Dit is voor mij, de Heere heeft mij op het oog. Daarom word je ook werkzaam met dat Woord, je wordt ook werkzaam met die beloften, en steeds weer mag je met dat Woord tot de Heere gaan, Die je tot Zich roept en tot Zich trekt.

En het wonder wordt nog groter als Hij daadwerkelijk die beloften in je leven gaat vervullen, als Hij gaat doen wat je zelf nooit had kunnen doen. Hij zal je ontvangen, Hij zal je aannemen, onderwijzen in de wijze waarop je op dat fundament gelegd kunt worden. Hij gaat je ogen openen voor een bloedende Christus, Hij gaat je ogen openen om in Zijn wonden te mogen zien, en Hij gaat je tonen: Door deze bloedstorting is er vergeving. Ja, de Heilige Geest zal door het geloof de kracht van dat bloed doen ervaren, zodat je het mag ervaren door dat bloed vastgehecht te worden aan het fundament, om zo één met de Heere Jezus Christus te mogen zijn, dat je voor Gods Aangezicht als een sierlijke steen bent.

O, gemeente, dit is haast te groot om te geloven, maar dan ben je in de ogen van God even dierbaar als Christus. Want dan zul je, gewassen in Zijn bloed en liggend op dat fundament, door het Goddelijke oog belonkt, weer met je schoonheid pralen. En waar wordt je ziel dan mee vervuld? Met een hartelijke liefde tot Christus, met een hartelijke begeerte om Hem alleen te dienen, en ook met een hartelijk verlangen om Hem straks tot in alle eeuwigheid te loven en te prijzen.

3. Zij heeft Hem lief tot Zijn eer

Dat brengt ons bij onze laatste gedachte: Zij heeft Hem lief tot Zijn eer. Christus heeft alles, er hoeft niets meer bij, om een zondaar zalig te maken. Hij gaf Zijn leven, Hij gaf Zijn bloed, en daarom heeft Hij Zich laten nagelen aan het kruis. En dat deed Hij als Zaligmaker? Die naam komen wij tegen in paragraaf 9: *Want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden*. Hij baande de weg tot God, alle belemmeringen nam Hij weg, en zorgde voor de verzoening met God. Een zondaar die weggezworven was bij de Heere vandaan, die brengt Hij terug in de gemeenschap met God. Dat is altijd nog de betekenis van zaligmaken.

En als de Heere Jezus dat nu doet, om een zondaar die bij God weggezworven is, te brengen in de gemeenschap met God, dan weet Hij dat Hij dat mag doen en kan doen, omdat Zijn Vader volkomen tevreden is met het offer dat Hij bracht. En als de Heere nu voor het Aangezicht van Zijn Vader verschijnt, met dat bloed dat Hij gestort heeft, dan toont Hij ook allen aan de Vader die Hij van de Vader gekregen heeft. Zo is Hij Zaligmaker. Wat denkt u van Hem? Heb je Hem ook nodig? Kun je ook niet meer buiten Deze Zaligmaker? En heb je het mogen leren in je leven, dan is dat een hele pijnlijke weg. En de zaligheid is in geen ander, want *er is onder de hemel geen andere naam tot zaligheid gegeven, dan de Naam Jezus, Zaligmaker*.

En weet u, als je de Heere Jezus nu mag leren kennen als Zaligmaker, dan ga je Hem ook nog op een andere manier kennen: *Die voor haar, als een Bruidegom voor Zijn bruid, aan het kruis Zijn leven overgegeven heeft*. De Heere Jezus, Bruidegom, ja, zelfs een Bloedbruidegom. En weet u wat er met deze naam juist zo openbaar komt? Zijn onuitsprekelijke liefde voor Zijn bruid. Wie is in ons midden de bruid van Christus geworden? Wie begeert de bruid van Christus te zijn, wil Hem leren kennen, omdat je niet meer buiten Hem kunt? Dan mag ik je wat prediken, weet je wat? Christus heeft je lief. Wat een boodschap zeg! Hij heeft je liefgehad tot het einde, tot in de dood, in uw plaats. Hij heeft Zijn liefde betoond door Zijn bloed te geven, om je tot Zijn eigendom te kopen. Daarom heeft Hij in liefde je opgezocht, en Hij heeft steeds weer opnieuw Zijn hartelijke liefde en onbezweken trouw bewezen.

En als je daar iets van mag kennen, door genade, dan kan het toch niet anders, of er komt een wederliefde tot Hem. Daarom kom ik vanmiddag heel dicht bij je hart, en ik zeg erbij: bedrieg jezelf niet. Maar ik ga een vraag aan u en jouw hart leggen deze middag: *Hebt gij Mij lief?* Wat is daarop uw en jouw antwoord? Dit is echt een hele onderzoekende vraag, waar je op grond van Gods Woord en het werk dat de Heere gedaan heeft, antwoord moet geven. En als je dat niet kent, moet je zwijgen, en dat is wel erg. Maar die vraag leg ik aan uw hart: *Hebt gij Mij lief?* Kun je oprecht zeggen dat je standvastiglijk Hem wilt beminnen, gedurig wilt dienen, en Hem straks wilt prijzen? Ja, dan moet er een wonder gebeurd zijn.

En als dat wonder nu gebeurd is, kind des Heeren in ons midden, is het u bij tijden ook zo tot smart dat het dikwijls anders is als die woorden ‘standvastiglijk’ en ‘geduriglijk’? O, kind des Heeren, wat komen we daar in alles te kort om standvastiglijk Hem lief te hebben, gedurig, elk uur, elk ogenblik Hem lief te hebben, vanwege datgene wat Hij voor u gedaan heeft. Ja, dan zitten we met liefdesschuld, kind van God. En toch, en toch, als dan Christus deze middag komt met die vraag: *Hebt gij Mij lief?* dan kan het toch niet stil blijven. Dan is er toch op de bodem van je ziel dat antwoord met die wenende Simon Petrus: *Heere, U weet alle dingen, U weet dat ik U liefheb*.

O, kom eens voor de dag: Wat is uw Liefste meer dan een andere liefste? O, dat de Geest des Heeren uw ziel deze middag eens zou aanraken. O, dat u met de bruid uit het Hooglied zou zeggen: *Mijn Liefste, mijn Liefste is blank en rood, Hij draagt de banier boven tienduizenden. Alles aan Hem is gans begeerlijk. Zulk een is mijn Liefste, zulk een is mijn Vriend, o dochters van Jeruzalem*. O, wat zou het toch een wonder zijn als je deze middag niemand anders zou overhouden dan die grote, lieve Bloedbruidegom, Die tot de Kerk zegt: U bent Mijn Liefste. Opdat je vanuit de wederliefde, die door Gods Geest ontluiken mag in je ziel, in verwondering zou zeggen:

Heere, waarom hebt U mij verkoren? Waarom was het op mij gemunt? Ik was met de ganse wereld verdoemelijk voor U, op de vlakte van het veld, in de walgelijkheid van mijn zondig bestaan. Heere, ik lag daar in mijn verlorenheid, maar U zag mij liggen. Er was niets in mij dat U zou stilstaan bij mij. Alles in mij riep erom dat U mij voorbij zou gaan, om mij te laten liggen in mijn walgelijkheid. Maar

U deed het niet. U trok mij met de koorden van liefde. U zocht mij op als het verloren schaap. U hebt mij opgehaald uit een ruisende kuil, uit modderig slijk, waarin ik eeuwig had moeten verzinken. En U gaf mij onderwijs uit Uw goddelijk Woord. Wat is het toch dat U omgezien hebt naar een dode hond als ik ben? Wat is het toch dat ook ik, zelfs ik, grote zondaar, een plaatsje gekregen heb in Uw huis, in Uw huisgezin, aan des Konings tafel? O, het is vanwege Uw welbehagen, o God. Het is vanwege dat eeuwige verbond, dat van geen wankelen weet. Het is vanwege het volbrachte offer dat U voor mij hebt gebracht. Het is vanwege de eeuwige vrije gunst, die eeuwig U bewoog. Het is omdat U, Heere, mij liefgehad hebt met een eeuwige liefde. En daarom, daarom, o Bruidegom, heb ik U hartelijk lief. Ik zou U al mijn liefde waardig willen schatten, omdat U mijn rechterhand wilde vatten. Lieve Zaligmaker, ik heb U lief, omdat U mij eerst hebt liefgehad. En daarom, daarom alleen, zal mijn ziel, zullen al mijn zinnen, o God mijn Sterkte, U hartelijk beminnen. Mijn Steenrots, Burg en Helper is de Heere, mijn God, mijn Rots, mijn Zaligmaker, mijn Eer.

Amen.